

седмици наредъ. Най послѣ една сутрина, казахъ ми: «той умрѣ!»

Пролѣхъ за него една сълза, и се утѣшихъ, като помислихъ, че не си знаеше отежданъето.

На другиятъ день, 21 Февруария 1822, вардачятъ доде да ме земе; чясъ-тъ бѣше десетъ сутрината. Заведе ме у салата, дѣто се намираше комисията, и се оттегли. Тамъ, сѣдѣхъ прѣдсѣдателятъ, испитвачятъ и двамата сѣдници, които засѣдавахъ; сичкитѣ станяхъ прави.

Прѣдсѣдателятъ, нажяленъ отъ една благородна милость, каза ми, че сентенцията станѣла, че отежданъето, отъ първо страшно, улегчило се веке отъ императорѣтъ.

Испитвачятъ ми чете тая сентенция: — отежденъ на смъртъ; — послѣ туй царската заповѣдь: — на казанъето е смалено на петнайсетъ години *карцере дуо* (тежкъ затворъ), у крѣпостъта Шпилбергъ.

Отговорихъ: «Нѣка бѣде Божята воля.»

И намѣренъто ми бѣше наистина да приемъ като Християнинъ тоя страшенъ ударъ, както и да не усѣтихъ отъ него и да не покажиж за него никое движене за умраза къмъ който и да бѣде.

Прѣдсѣдателятъ похвали ми прѣданностьта, и ми каза, че ще направихъ добръ да я опазихъ; като при тури, че слѣдъ двѣ три години тая прѣданность ще бѣде за мене една причина за една по голѣма благоклонность. (Намѣто двѣ-три, годинитѣ станяхъ много).

Тамъ имаше и други сѣдници, които ми казахъ нѣколко учтиви и утѣшителни думи. Нѣ единъ отъ тѣхъ, който въ процесѣтъ сѣкоги се показваше къмъ мене твърдѣ злонамѣренъ, каза ми и той нѣщо учтиво, което ми се видѣ обаче докачително. Намирахъ,